

ἢ τρυῆς κττ. κοιν. 2) Ὁ μὴ καθήμενος εἰς ἓνα τόπον, ἀεικίνητος, ζωηρός, συνήθως ἐπὶ παιδίου Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. Σαρεκκλ.): Παιδὶ ἀκατακάθιστο Σαρεκκλ.

ἀκατάκριτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκατάκριτος.

Ὁ μὴ κατακριθεὶς, ὁ μὴ κατηγορηθεὶς, ἀνεπίληπτος, ἄψογος ἔνθ' ἄν.: Ἀκατάκριτο τὸ φῆκαν ἐτοῦτο καλὰ καλὰ, ἀφοῦ τοῦ ἤπιανε κατάκρισι μεγάλη (ἤπιανε = ἤρμουζε) Ἀπύ-
ρανθ. Κορίτσι ἀκατάκριτο ἄγν. τόπ.

ἀκαταλάβητος ἐπίθ. Πελοπν. (Πλάτ.) ἀκαταλά-
βαστος Θήρ. Πελοπν. (Ἡλ.) ἀκαταλάβιστος Πελοπν.
(Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταλαβητός
<καταλαβαίνω. Τὸ ἀκατάλάβιστος κατὰ τὰ ἐκ τῶν
εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ καταλάβῃ, νὰ
ἐννοήσῃ, ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος ἔνθ' ἄν.: Μωρὲ
ἀδερφέ, εἶσαι ἀκαταλάβαστος Θήρ. Αὐτὰ τὰ λόγια ποῦ μοῦ
λές εἰν' ἀκαταλάβαστα αὐτόθ. Ὁ, τι κι ἂν σοῦ πῇ εἶναι ἀκατα-
λάβαστος Ἡλ.

ἀκαταλάγιστος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Κρήτ. Κῶς
κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταλαγιστός
<καταλαγιάζω.

Ὁ μὴ καταλαγιάζων, ἥτοι ἀνήσυχος, ἄτακτος, ἰδίᾳ ἐπὶ
παιδίου ἔνθ' ἄν.: Ἀκαταλάγιστο παιδί Κονίστρ. Εἶναι
ἀκαταλάγιστος ἀνθρώπος Κῶς

ἀκαταλόγιστος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀκαταλόιστος Κῶς
κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταλογιστός,
ὁ ἐκ τοῦ μεσν. καταλογίζω.

1) Ὁ ἐστερημένος καταλογισμοῦ τῶν πράξεών του,
ὁ διὰ σύγχυσιν τοῦ νοῦ ἀνεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του
λόγ. κοιν. 2) Ἀκατανόητος, παράξενος Κῶς

ἀκατάλυτος ἐπίθ. Ἀθῆν. Εὐβ. Κρήτ. Κύπρ. Μεγίστ.
Πόντ. (Ἀμισ.) Χίος κ. ἄ. ἀκατέλυτος Ἄνδρ. Χίος κ. ἄ.
ἀκατάλ'τους Θεσσ. (Ζαγορ.) ἀκατέλ'τους Κυδων. Λέσβ.
(Πάμφιλ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκατάλυτος.

1) Ὁ μὴ καταλυόμενος, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἀφθαρτος,
στερεός, διαρκής, ἰδίᾳ ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὑφασμάτων κττ.
ἔνθ' ἄν.: Παπούτσια ἀκατάλυτα Εὐβ. κ. ἄ. Ροῦχον ἀκατάλυτον
Κύπρ. Σκαρπέτ-τα ἀκατάλυτη αὐτόθ. Συνών. ἀήττητος,
ἄλκιμος. 2) Ἐπὶ νεκροῦ, οὐτινος αἱ σάρκες δὲν ἀπο-
συνετέθησαν τελείως, ἄλυτος Μεγίστ.: Ἄσμ.

Ὅποιος γυρίσῃ τοαὶ σὲ ὅτ' ἔτ' τοαὶ βγάλλῃ σε μεψάδι,
ἄλυτος τὸ ἀκατάλυτος νὰ καταῇ 'ς τὸν Ἄδην.

β) Ὁ ἀσθενὼν καὶ μὴ καταβαλλόμενος ὑπὸ τῆς νόσου
Θεσσ. (Ζαγορ.)

ἀκατανόητος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀκατανόητος.

Ἀκατάληπτος, ἀνεξήγητος, παράδοξος λόγ. κοιν.:
Ἡ παραξενάδα του εἶναι πρᾶμα ἀκατανόητο Θήρ. Ἀκατανόη-
τος ἦτο κι ὁ λόος εὐτὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

***ἀκατάντιστατος** ἐπίθ. ἀκατάντῆτος Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταντιστατός
<*καταντίζω.

Ὁ μὴ καταντῶν, ὁ μὴ καταλήγων εἰς σταθεράν τινα
κατάστασιν, ὁ ἀδεξίως ἐνεργῶν, ὁ ἀφιλόκαλος: Φρ. Ἄνο-
στος κι ἀκατάντῆτος.

ἀκατάπανστα ἐπίρρ. λόγ. πολλαχ. ἀκατάπαντα
πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκατάπανστος.

Συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, ἀδιακόπως πολλαχ.: Ἐβρεχε
ἀκατάπαντα. Ἀκατάπαντα γελάει-μιλάει. Τ' ἀφτιά μου
βουτίζουν ἀκατάπανστα πολλαχ. || Ποίημ.

Ναί, ἀλλὰ τῶρα ἀντιπαλεύει | κάθε τέκνο σου μὲ ὁρμή,
ποῦ ἀκατάπανστα γυρεύει | ἢ τὴν νίκη ἢ τὴν θανή

ΔΣολωμ. 4.

ἀκατάπανστος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀκατάπαντος πολ-
λαχ. ἀκατάπαντους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκατάπανστος.

Ὁ μὴ καταπαύσας, συνεχής, ἀδιάλειπτος, ἀδιάκοπος
ἔνθ' ἄν.: Ἐχου ἀκατάπαντον πυριτὸ Αἰτωλ. Οὐ ἀκατάπαν-
τους ὕπνους βλάβ' αὐτόθ.

ἀκατάπιαστος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταπιαστός
<καταπιάνω.

Ὁ μήπω μνηστευθεὶς: Ἦμανε τότες ἀκατάπιαστη.
Ἀντίθ. καταπιασμένος (ἰδ. καταπιάνω).

ἀκατάρωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκατάρετος Πόντ. (Κερασ.)
ἀκατάρωτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. καταρατός <κατα-
ρειέμαι. Τὸ ἀκατάρωτος κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ώνω ρ.
παραγόμενα.

Ὁ μὴ ὑποστάς κατάραν. Ἀντίθ. καταραμένος (ἰδ.
καταρειέμαι).

ἀκατάρραφτος ἐπίθ. Κύπρ. ἀκατάρραφος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταρραφτός
<καταρράφω.

Ὁ μὴ ἔχων ἐρραμμένα τὰ διερρωγότα ἢ τὰ ἐφθαρμένα
μέρη τῶν ἐνδυμάτων του: Γνωμ. Ράφτης ἀκατάρραφτος,
τσαγκάρης ἀνυπόλυτος.

ἀκαταστάλαχτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀκαταστάλαχτους
Σάμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κατασταλαχτός
<κατασταλάζω.

1) Ὁ μὴ κατασταλαγμένος, ὁ μὴ διανυγής, ὁ θολὸς ἔτι,
ἐπὶ ὑγρῶν καταλειπόντων ἱζημα πολλαχ.: Ἀκαταστάλαχτος
-καφές-νερό κττ. 2) Ἀδιάκοπος Σάμ.: Ἀπόψε τοῦ νιρὸ
πῆγι ἀκαταστάλαχτον.

ἀκαταστασία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.)
ἀκαταστασίγμα Πόντ. (Κερασ.) ἀκαταστασιὰ Ἡπ. (Δρόβιαν.)

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀκαταστασία.

1) Ἐλλειψὶς τάξεως, ἀταξία, ἐπὶ πραγμάτων ἔνθ' ἄν.:
Ἡ ἀκαταστασία τοῦ δωματίου-τοῦ σπιτιοῦ κττ. Ἡ ἀκαταστα-